

Hallo nieuwsbrieflezer!

Wanneer deze nieuwsbrief uitkomt, zit ik alweer een half jaar in Oekraïne. De tijd vliegt! Waarschijnlijk voelt dat ook zo, omdat ik me hier echt op mijn plek voel. Ik geniet van het wonen en werken hier en ben God daar enorm dankbaar voor.

In de vorige nieuwsbrief vertelde ik over de opstart van het wonen en het project hier. Inmiddels ben ik aardig gesetteld en heb ik mijn plek in het zigeunerkamp van Dombok gevonden. In deze nieuwsbrief doe ik daar uitgebreid verslag van.

De afgelopen tijd komt vaak Johannes 17:3 in mijn hoofd, wat op muziek is gezet door Elly en Rikkert Zuiderveld. 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen de enige waarachtige God en Jezus Christus die Gij gezonden hebt.' Dat is de reden dat ik hier ben. De zigeuners vertellen over dat eeuwige leven.

Een hele goede zomer toegewenst! Hartelijke groet, Marije

Het project

In mijn vorige nieuwsbrief vertelde ik al kort iets over mijn bezoek aan het zigeunerkamp in Dombok. Dat bezoek kreeg een aantal weken later een vervolg. Samen met dominee Michael ben ik op bezoek geweest bij dominee Aladar. Dit keer niet in het ziekenhuis, maar bij hem thuis. Waar we door hem en zijn vrouw hartelijk werden ontvangen. We kregen een lekker kopje koffie in een wat kitscherig kopje aangeboden en spraken ondertussen met elkaar over het kamp. De dominee vertelde enthousiast over het kamp, wat voor een groot deel uit zijn kinderen en kleinkinderen bestaat. We spraken over de mogelijkheden in het kamp en besloten dat ik me in eerste instantie zal aansluiten bij de club die twee keer in de week wordt gegeven door Renate, een jonge zigeunervrouw uit het kamp. Ik kon de volgende dag al direct komen.

En zo ging ik de volgende ochtend - dit keer in mijn eentje - op weg naar het kamp. Renate leidde de club en gaf aan het eind het woord aan mij. Het was mij niet duidelijk wat ze van mij verwachtte, dus ik vertelde met welke reden ik aanwezig was op de club. De keer daarop dat ik weer op de club was, vroeg Renate mij opnieuw om wat te zeggen.

'Iets over God', zei ze. Nu begreep ik wat ze bedoelde. Ik vertelde over hoe Jezus de voeten van de discipelen had gewassen en stelde de kinderen wat vragen hierover. Toen ik naar huis reed, was me duidelijk dat Renate mij elke clubdag een moment het woord zou geven. Daarom bedacht ik dat ik vanaf dat moment objectlessen ga geven over de basisingen van het geloof.

Aan de hand van het woordeloos boek vertelde ik de kinderen elke les een stukje over God. Het woordeloos boek is een kleuren boekje, wat met elke kleur verwijst naar een deel van het evangelie. Het goud wijst op God. Rood wijst op het bloed van Jezus dat vloeide aan het kruis.

De kinderen luisteren goed en konden elke keer vertellen welke kleuren we al hadden gehad en wat die kleuren betekenen. Ook hebben we het gehad over bidden en inmiddels zijn we de karaktereigenschappen van God aan het bespreken.

Eind maart kwam mijn gitaar aan in Oekraïne met het tweede deel van het transport uit Nederland. Vanaf toen ging ik met mijn gitaar naar de club. De kinderen waren wild enthousiast toen ik ze in het Russisch het liedje 'Lees je Bijbel' aanleerde. Er werd goed meegezongen en de gebaren werden actief meegedaan. Toen ik de keer erna in het kamp aankwam, klonk van alle kanten dit liedje. Kinderen kwamen al zingend naar mij toe. Ze waren trots dat ze het liedje nog kenden en wilden het graag weer zingen. Sindsdien wordt er uit volle borst meegezongen met dit liedje en heb ik ze alweer een nieuw liedje aangeleerd. Ook de liedjes die ze al kenden, worden nu met de gitaar gezongen. En zingen dat kunnen ze!

Inmiddels houden we de club 's middags. In de ochtend gaan er soms kinderen naar school, dus om ze allemaal en kans te geven om te komen, doen we het nu 's middags. De groep die nu komt bestaat uit 25 tot 35 kinderen in de leeftijd van 3-15 jaar. Een groot leeftijdsverschil dus. Maar aangezien ze allemaal niet of nauwelijks kunnen lezen, moet ik sowieso alles duidelijk maken aan de hand van plaatjes.

Op de dagen dat Renate er niet is, werk is samen met Erika. Erika is een zigeunermeisje van 15 jaar. Ze doet erg haar best en krijgt steeds meer handigheid in het leiden van de club. Dit is voor haar ook nog nieuw en daarom extra knap dat ze zo jong al de club probeert te leiden.

Sinds kort zijn we ook met een beloningssysteem begonnen voor de kinderen. Elke les waarin de kinderen van begin tot eind aanwezig zijn, zonder de les te verlaten, krijgen ze een sticker op hun stickerkaart. Als ze 12 stickers hebben, krijgen ze een klein presentje. Dat zijn we gaan doen omdat de kinderen constant naar binnen en buiten lopen tijdens de club. Het begint inmiddels een beetje te landen dat ze de hele les moeten blijven zitten en ook te werken. Er wordt minder in en uit gelopen.

Zo heb ik een beginnetje gemaakt met het werk in het kamp. Van hieruit ga ik kijken wat ik nog meer voor de kinderen en hun ouders in het zigeunerkamp kan betekenen. Het is een klein begin. Maar het belangrijkste is dat ik nu eerst hun vertrouwen win en daarmee een fundament voor het werk in de toekomst leg.

Seminarieweekend met de kerk

Het eerste weekend van mei hebben we een seminarieweekend gehad met de kerk. We begonnen zaterdag in de kerk en zijn zondagmiddag vertrokken naar een klein dorpje vlakbij de Hongaarse grens. We verbleven daar in een gastenverblijf. Het thema voor dit weekend was 'verzoening tussen de volken'. In Oekraïne wonen verschillende volken. Zo zijn er ook verschillende nationaliteiten in onze gemeente: Oekraïners, Hongaren en Russen. Daarom was het een mooi thema voor dit weekend. Tijdens de lessen werd er ingegaan op de verschillen tussen de volken. En de vooroordelen die er vaak over en weer leven. Er zijn ook lezingen gegeven over vergeving en verzoening. Het weekend werd er afgesloten met een feestmaaltijd.

Zelf heb ik tijdens dit weekend het kinderwerk gedaan. Dominee Spontak had aan mij gevraagd of ik dat wilde doen. Ik vond het een leuke uitdaging om het clubgeven te oefenen en de kinderen van de gemeente beter te leren kennen. Ik had een week de tijd om het hele programma uit te denken en uit te werken, dus het was even stressen. Maar uiteindelijk kwam het goed en heb ik genoten van de tijd met de kinderen. Als ik niet uit mijn woorden kwam, hielpen de kinderen mij. En tijdens de quiz zag ik dat alles wat ik had verteld, goed was overgekomen en ze het hadden onthouden. Ook de tekst leren en het zingen van de liedjes met de gitaar werd goed meegedaan.

Op de laatste dag hebben we de ouders laten zien wat we hadden geleerd. Het was erg leuk om de gemeente dit weekend beter te leren kennen en de familiebanden te begrijpen. Er was voldoende tijd voor gesprekken, spelletjes, sport en ontspanning. Ik voel me door het weekend weer een beetje meer opgenomen in de gemeente.

Wilt u meer foto's zien van het gemeenteweekend? Kijk dan op de facebookpagina van Marije's Missie.

Pasen in Oekraïne

Op 1 en 2 mei was het hier Pasen. Vier weken later dan in Nederland. Pasen wordt hier net zoals Kerst later gevierd. Dat komt omdat ze hier in Oekraïne een andere kerkelijke kalender aanhouden. Pasen is een grootgevierd feest in Oekraïne. Het is voor de mensen een belangrijker feest dan Kerst, en wordt daarom grootser gevierd dan Kerst. In de 40 dagen voor Pasen wordt er gevast. Men eet geen vlees of dierlijke producten.

Op Paasmorgen gaan veel mensen 's ochtends om 3.00 uur al naar de kerk. Later op de dag zijn er ook nog diensten, waar mensen met kleine kinderen heengaan. Iedereen neemt een mandje eten mee naar de kerk. Dit eten wordt gezegend door de priester en men neemt het daarna mee naar huis om het daar op te eten.

Op deze dag werkt bijna niemand. Er is altijd leven en bedrijvigheid in de stad. Maar toen ik op Paasmorgen naar de kerk liep, was het muistil in de stad. Een enkeling liep op straat. Tijdens deze dag en de dagen die daarop volgen, begroet men elkaar niet met 'Goedendag', maar met 'Christus is opgestaan'. De ander antwoordt dan met: 'Hij is waarlijk opgestaan'. Een mooie manier om elkaar te begroeten. Maar of men ook altijd de echte betekenis erachter kent, vraag ik me af.

Ook op de club hebben we toegewerkt naar Pasen. De verhalen rondom het lijden en sterven van Jezus leken voor sommige kinderen onbekend en daarom nieuw. Dan is het extra mooi om deze verhalen aan hen te kunnen vertellen.

Onverwachts

'Zuster Marije, u hebt 15 minuten.' Verbaasd keek ik de zigeunerdominee aan. 'Ik?', zei ik. 'Ja, u hebt 15 minuten om te spreken', zei dominee Aladar. 'Maar wat moet ik zeggen dan? Ik heb niks voorbereid', zei ik wat verward. 'Wat de Geest u ingeeft', antwoordde hij. Daar stond ik dan. Voorin het kleine zigeunerkerkje. De blikken waren verwachtingsvol op mij gericht. Een Russische Bijbel lag op de kathedraal voor mij. Ik had dit graag van tevoren geweten en wat voorbereid. Typisch Nederlands, dacht ik. Altijd alles plannen en van tevoren willen weten. Wat staat er ook alweer in de Bijbel? Wees altijd bereid om te getuigen van de hoop die in je is? Ik zocht in de Bijbel naar een gedeelte wat me bekend voor kwam. Maar het Russisch leek ineens Arabisch en ik kon zo snel niks ontcijferen. Tot mijn oog viel op het lijdensverhaal van Jezus. Natuurlijk! De kern van ons geloof! Ik had het de kinderen 's middags zelf nog verteld. Het wonder van Pasen dat God zoveel van ons houdt dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft als een reddingsplan voor ons. Wat een genade en wat een onbegrijpelijke liefde heeft God voor ons! De gemeente knikte instemmend toen ik hun uitlegde waarom het wonder van Pasen een wonder is.

Sinds enkele maanden bezoek ik elke donderdag de kerkdienst in de zigeunerkerk. Op deze manier leer ik de gemeente en de volwassenen in het kamp wat beter kennen en leren ze mij kennen. 'Je bent nu één van ons', zei de domineesvrouw. Na de club komt ze me vaak een bakje koffie brengen of nodigt ze me uit bij haar thuis en dan kletsen we wat. Het is leuk om te merken dat mijn aanwezigheid in het kamp wordt gewaardeerd.

Groetjes, Marije

Kaartje sturen? Dat kan!

Марія Меєркерк
а/с 63
м. Мукачєво
Закарпатська обл.
89600
УКРАЇНА

Hometeam

Marije wordt bij haar uitzending bijgestaan door een hometeam. Dit team bestaat uit de volgende personen:

Nathalie Breedveld (vz) | 06 15637487
Arie Vergunst (pm) | 0184 694092
Maarten van den Berg (secr) | 06 55973416
Kees de Vries | 06 10069221
Martine Verheul | 0184 693030

Heeft u vragen of wilt u wat kwijt?
Neem gerust contact met ons op!

E-mail | hometeammarije@outlook.com

Volg Marije via

Facebook | Marije's missie
Kimon | veldwerkers.kimon.nl/marijemeerkerk

Giften zijn welkom!

Uw gift voor Marije Meerkerk maakt u over op: NL70 RABO 0157518744, ten name van: Stichting Kimon. Vermeld bij uw gift: Marije Meerkerk, Oekraïne

Stichting Kimon is door de Belastingdienst aangewezen als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Giften aan de stichting zijn dus aftrekbaar van de belasting.

Danken&bidden

Dank voor

...de plek die ik heb gevonden in het kamp in Dombok. Ik voel me er enorm thuis en wordt steeds met open armen ontvangen.
...de trouw van de kinderen op de club.

Bid voor

...rust tijdens de club en geduld met de kinderen.
...de voorbereidingen voor het kinderdagverblijf waar ik mee bezig ben.
...eenheid en liefde in het kamp. Jaloezie is iets wat veel speelt in het kamp en zorgt voor ruzies.

JUNI 2016